

OTEC ZDENĚK DRŠTKA

Foto: gustavofraza

SPOLEČENSKÁ SVÁTOST

Ač se vám to, vážení a milí kolegové, možná nezdá, budeme se i dnes bavit o svátosti smíření. Zní to nejspíše docela překvapivě; jako „společenskou svátost“ byste si nejspíše překvapili slavení manželství – to je přece společenská událost, a navíc vytváří celoživotní společenství. Anebo byste povzpomínali na to, co jsme si řekli o eucharistii, která buduje a vytváří církev. Ale svátost smíření?

Slavení svátosti smíření bývá velmi často pokládáno za ryze individuální, osobní záležitost; často dokonce ztrácí rozměr slavení jako takového. Nicméně i tato svátost je svátostí církve, a tudíž musí být slavena ve společenství církve, má-li vůbec slavena být.

ZAČNĚME S POKÁNÍM

Pokání je totiž klíčový postoj pro slavení této svátosti. Pokání – nebo také kajicnost – vede člověka k návratu do Boží náruče, z níž se hříchem vzdálil. Je to tesak ztraceného syna po Otcově domě, kde se mu dostávalo nejen hojně jídla, ale především hojnost

lásky. Je to touha zbit se tíhy zla a hříchu, která mě táhne k zemi a sráží do prachu.

Pokání jako takové je vlastní nejen jednotlivým lidem, ale i celé církvi. V církvi přece mají své místo i hříšníci; církve je zároveň svatá i stále potřebuje očistování a jde trvale cestou pokání a obnovy. Svátostné pokání jednoho člověka má svůj církevní rozměr. Jak církev učí: „Ti, kdo přistupují ke svátosti pokání, dostávají od Božího milosrdenství odpuštění urážek, kterých se proti Bohu dopustili, a zároveň se smiřují s církví, kterou zranili svými hříchy a která svou láskou, příkladem a modlitbami pracuje na jejich obrácení.“

Žádný člověk není izolovaný jedinec, opuštěný ostrov ztracený kdesi v oceánu samoty, samostatně působící jednotka. Když otevřeme liturgickou knihu Obřady pokání, která je pro svátost smíření tím, čím je pro mši misál, najdeme zde slova bl. Pavla VI., velikého papeže 20. století:

„Tajným a laskavým řízením Prozřetelnosti jsou lidé mezi sebou propojeni nadpřirozenými vztahy, takže hřích jednoho škodí i druhým, právě tak jako svátost jednoho je dobrodiním pro ostatní.“ Pokání tedy nemá rozměr toliko smíření s Bohem, ale i s lidmi, kteří byli konkrétním hříchem poškozeni. Hřích má i svůj společenský rozměr, který je zvláště patrný s ohledem na společenství církve.

Věřte mi to nebo ne, neexistuje hřích, který by nějakým způsobem nezraňoval ostatní lidi. Když pro nic jiného – nezapomínejme, že jsme coby křesťané součástí církve coby jednoho Kristova těla. A jak píše apoštol Pavel, „trpí-li jeden úd, trpí spolu s ním všech-

ny; a dochází-li slávy jeden úd, všechny se radují spolu s ním“ (1 Kor 12, 26).

Ublížíme-li hříchem sami sobě – a to tedy ubližujeme, působíme tím zranění celému tělu církve, jehož jsme součástí. Ztrácíme-li ve hříchu svátost, kterou nám Bůh daroval, ztrácí ji do určité míry celá církev.

DO URČITÉ MÍRY – NAŠTĚTÍ!

Církev totiž není svatá svou vlastní svátostí, nýbrž svátostí Toho, který ji povolal, shromáždil a posvětil. Církev nerozdává ze svého vlastního, ale z nevyčerpatelného Božího zdroje milosrdenství a posvěcení. A právě proto může slavit svátosti, mezi nimi také svátost smíření, která je úžasnou cestou k posvěcení.

Svátost smíření není službou kněze jakožto jednotlivce, nýbrž službou církve. Slavení této svátosti přísluší biskupům a kněžím, kteří pro věřící kajčnický anebo nemocné vykonávají službu smíření a posily, podílí se na něm ovšem celá církev jako „kněžský lid“. To se děje hlášením Božího slova, které vede k pokání, modlitbou za hříšníky a laskavou pomocí kajčnickům. Liturgie svátosti smíření je tedy liturgií, jíž se církev neustále obnovuje.

A na co nesmíme zapomenout, je naše společenství s nebem – s takřčenou „církví vítěznou“. Pán přece říká, že „bude v nebi větší radost nad jedním hříšníkem, který se obrátí, než nad devětadesáti spravedlivými, kteří obrácení nepotřebují“ (Lk 15, 7), a že nad jedním jediným obráceným se radují andělé (Lk 15, 10). Pojďme tedy udělat radost andělům!

